



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XLIV. Monstrat illi Dominus mysteria suæ Passionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

lodiâ verè cœlesti continuaverunt, & finiverunt totum canticum. Deinde Sanctus senex restituit Sacratissimum Puerum suæ Sanctissimæ Matri, quæ illum in suis ulnis secundò præsentavit Beatissimæ Trinitati. Hic ipsi Pater æternus cum tenerimo amore dixit: *Sede à dextris meis, donec ponam inimicos tuos, &c.* & collocavit illum ad suam dexteram. Fui mihi penitus erepta, dum spectarem tanta mysteria, & quando ad me redivi, inveni me in meo paupere angulo.

Postridie deinde manè, intenta meæ ordinariæ orationi, inter consuetos dolores & curas, audiivi Dominum dicentem: Anima, es fatigata, veni mecum, videbis quid agatur, & capies solatium, Ego propter meos timores nolebam ostendere, id à me intelligi, & perseveravi in mea oratione adhuc ultra horam, donec me Divina Majestas secundò vocaret, ducens me reipsâ ad cœlestem Jerosolymam, & collocans juxta thronum Agni. Vidi emanantem inde vastissimum fluvium, qui irrigabat, & circumibat totum cœlum: licet verò aqua esset limpidissima, aliquantum tamen erat tincta colore sanguineo. Utinque in ripa hujus fluvij erant innumerabiles Angeli, qui intingentes quædâ velut aspergilla in ea aqua, seu sanguine, conspergebant omnes creaturas rationa-

les. Significatum mihi fuit, magnitudinem illud flumen esse meritum & sanguinem Divini agni, Christi Domini, deique nostris, & conspersos fuisse omnes homines, bonos ac malos, eò quod pro omnibus sit mortuus, & omnibus sufficientia præbeat auxilia ac lumen, ad cognoscendum verum Deum: atque per malos stare, quod nolint bene uti tam pretioso sanguine, quàm ex eodem fructum capiunt boni. Vidi tum juxta me omnes notos, & amicos, atque eos, qui se exiguis meis commendaverant precibus, tam Religiosos, quàm Moniales, & Dominos seculares. Expandebam, mei ipsius immemor, brachia, omnes advocando, & rogabam Angelos, ut ipsos aspergerent, quod fecerunt, & repleverunt illos eo Divino liquore sanguinis Jesu, secundum singulorum capacitatem, omnibus summo affluentibus solatio. Petivi deinde à Sanctis Angelis, ut aspergerent etiam me. Ità omnino faciemus, responderunt. Vidi me conspersam illo pretiosissimo sanguine, qui omne meum desiderium explevit, meque confortavit. Tum se mihi in eo altissimo throno Agni videndam exhibuit Patris, & Majestas Christi Domini nostri. Fuit ita sum aliquamdiu gloriam illius spectaculi. Ipse sit benedictus.

Amen.

CAPUT XLIV.

Monstrat illi Dominus mysteria suæ Passionis.

IN Januario anni sexcentissimi vigesimi sexti, quâ idâ occasione Christus Dominus hunc Virgini representavit divitissimum cruciatum, quæ sustinuit, dum coronaretur spinis. Quid compatiendo senserit, refert hiis verbis.

Adfui aliquando his diebus cruciatui & doloribus, quos Christus Dominus est perpeffus, quando coronabatur spinis. Vidi hunc Dominum in specie tam vivaciter representante supplicia ac tormenta, ut meum cor, compatiendo ipsius afflicti-

onibus vehementissimo fuerit confectum dolore. Prostravi me humi, reclinavi caput super meas manus; deploravi me, & cruciatum, quos meus Dominus subiebat, eratque tantus meus dolor, ut non potuerim intueri sacrum ipsius vultum, sed gemerim, fuderimque lachrymas, tenerè ei condolendo. Audiebam & mores, & vociferationes carnicum, & multum, qui in eo loco excitabatur, tum meque augebat meum dolorem. Venerant ad me Domini mei Angeli, & dicebant mihi: Veni, Anima, veni nobiscum. Verum ego eram ita confecta dolore,

tantopere desiderabam perseverare apud pedes mei Domini, qui sic afflictus ac vexatus patiebatur, ut ipsis nihil aliud responderim, quàm: Relinquit me, Domini relinquit me. Hoc aliquoties evenit, donec ipsemet Dominus, tametsi plenus doloribus, peramanter, & vices meas dolendo, mihi diceret: Perge, Anima, perge, ibi me in alia specie videbis. Ità fui abducta à meis Dominis Angelis ad meum cubiculum. Dum jam in eo essem, vidi rursus eundem Dominum in eo habitu, quo cum hominibus conversatus est, & postquam ipsum contulit mihi Ejusdem Majestas ingens lumen, ut aliquantulum eundem Dominum cognoscerem, quàm est homo, manifestando mihi illam promptissimam obedientiam, & ardentem charitatem, quàm se obtulit ad labores ac dolores, adeoque duram mortem, pro generis humani redemptione. Agnovi admirabiles ipsius virtutes, sublimissima merita, & ea ardentia desideria Salutis nostræ. Cognitionis harum prerogativarum tam rarâ meam animam affecit admiratione, adeoque omnem excedente modum, ut in me etiamnum perseveraret, credamque semper ità perseveraturam, nec illam sciam explicare. Benedictus sit Deus, qui dando nobis Christum Dominum, largitus nobis est tam magnum thesaurum. Amen.

Quia de nonnullis sacra Passionis, Redemptoris nostri, particularibus mysterijs, de quorundem cognitione Venerabili Marine communicata, aliis dictum est, hoc loco solum referam specialem revelationem, quam valde habui distinctam suisque hebdomade Sancta diebus continuatam, anno sexcentesimo vigesimo octavo. Sic verò illam receisset.

Die Sabbathi, decimâ quintâ Aprilis, pridie Dominicæ Palmarum, illucescente die; fui à Domino ducta ad vastum fluvium, qui totus erat sanguineus. In hujus ripis multi Angeli, provoluti in genua, marissimo vultu adorabāt illum sanguinem. Intellexi, esse Sanguinem Jēsu Christi Domini nostri. Ibi mihi fuerunt distinctissimè & singillatim ostensa mysteria Passionis ejusdem Domini: oratio in horto, comprehensio, & reliqua. Videbam enim

ea in Persona Sacratissima, quæ illa patiebatur, supernaturali tam expressivo & claro lumine collustrata, quàm si reverâ præsens adessem eo loco & tempore, quo fuerunt peracta. Quamvis autem me in magnam abriperet admirationem id, quod Ipsi Majestas externè sustinebat, absque comparatione tamen magis stupebam, videndo internam constitutionem animæ hujus Domini (quæ mihi à Divino lumine longè clariùs, quàm meamet propria manifestabatur) & ea, quæ intra illud amore flagrans & afflictum cor agebantur. Tantus fuit dolor, & angustia meæ animæ, ut mirum fuerit, me non expiravisse. Cæpi destitui viribus, eò quòd tam dolorosa & luctuosa viderim ac senserim objecta, quæ nequeunt exponi. Visis flagellis, non potui non avertere oculos, quia me advertebam exanimari spectaculo tam inhumane crudelitatis. Nulla reperitur lingua, ut aliquid dicere possit de ijs, quæ ibi meus Dominus est passus. Adfui postea mysterio crucis, & quando Dominus fuit elevatus in altum, atque tum existimans me mori, cucurri cum dolore & impetu, quasi mei impos, & amplexata sum ejusdem Majestatem viventem in cruce, strinxique arctissimè, ac si mihi mea gravissima afflictio adderet vires. Audivi proferentem septem verba, & cum pronuntiaret illa: *Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me?* ostendit mihi Dominus vivacissimè, quanta fuerit derelictio, quam Sanctissima ea Humanitas unita Verbo patiebatur, in eas redacta angustias, atque si revera sibi soli relinqueretur, quòd erat stupendissimum, & verbis exprimi nequit. Quando audivi postrema verba: *Pater, in manus tuas commendo spiritum meum*; quæ Dominus cum validissimo clamore protulit, & vidi ipsum expiravisse, nescio, quomodo non fuerim penitus extincta: scio verò accessibile ad me quendam Sanctum Angelum, dicentem mihi: *Tempera tibi, Anima, nam fatiscis; abi, alioquin morieris.* Ego, prout potui, tantummodo respondi: *Domine Angele, sine me hic mori cum meo Domino; atque licet magis instaret, non poterat me abigere.*

Vita Mar. de Esob. Pars II.

Aa

In.

Interea adfuit tempus, ut transfigeretur lancea, cumq; ego sacrum illud defunctum corpus amplexarer, lancea est ingressa latus, & me intactâ penetravit pectus Domini, effluente ex vulnere magnâ sangvinis copiâ, quo tota immadui. Afflictio mea tantopere crevit, ut illam nequam sufficienter declarare. Tum Dominus refigendo se è cruce, imposuit brachia meis humeris, quem ita me amplexantem tuli ad Sanctissimam Virginem ejus Matrem, & collocavi in ipsius gremio, dicens: Hic utique, mi Domine, optimè manebis, in loco, quo melior in mundo non extat. Ibi mihi Divina Majestas manifestavit, me specialissimè illuminando, qualiter fuerit internè constituta Sanctissima ipsius Mater; dolores quoque & resignationem illius purissimi cordis, quod mihi videbatur septem velut pugionibus transfixum. Et observandum est, me, quando mea anima hæc mysteria, quasi in se ipsis, videbat, ac si revera ibi coram me peragerentur, aliunde etiam eadem vidisse, mihiq; fuisse representata in eo fluvio, de quo dixi initio, tanquam in claro & crystallino speculo.

Post hoc vidi, quod Sancti Nicodemus & Josephus, facultate petita à Cellissimâ Domina, acceperint illud sacrum corpus, & involutum syndone posuerint in quadâ arca, tulerintque ad sanctum sepulchrum. Deinde ex sanctæ mulieres illic præsentibus, quæ non erant multe, sed paucæ, duxerunt Sanctissimam Virginem ad ipsius domum, consolando illam: & benignissima Domina ipsas vicissim solabatur. Non vidi illas tunc euntes ad sepulchrum. Ego Cellissimam Reginam sum comitata ad ejus domum, & ibi existens volebam, ac petebam manere apud Ejusdem Majestatem, quæ mihi tum dixit: Nequaquam, Soror, vivis enim adhuc in carne mortali, & deficerent te vires. Quare mei Domini Angeli me duxerunt ad meum angulû. Visio duravit ultra duas horas: nam quando ex rapto redivi, erat hora quinta.

Hic me Sanctus Angelus meus Custos, videns vehementer debilitatam, confortabat, & imponens manum meo capiti, dicebat: Age Anima, confortare. Sed ego

tam vivaciter habebam impressa illa dolorosa mysteria mei Domini, ut mihi corpe afflictione distrumperetur, nullumque admitterem solatium. Tum vidi comparentem mihi, cum solita majestate, Sanctam Personam Spiritus Sancti, quæ est solatus, ac dixit: Veni mecum, Anima, & quiesces. Mi Domine, respondi, non est tempus quiescendi, sed patre mihi Deus, relinquat me Tua Majestas: quorsum namq; modò item: verum Divina Majestas videns me deficientem vobis, conspersit me quodam velut sanguineo liquore, quo fui confortata: restitutum mihi, & recuperavi vires. Laudetur semper, & benedicatur Deus. Amen.

Sic eram constituta, donec Fetiâ quædam sacræ hebdomadæ, sub diluculum matutinum, ad me venerunt quidam S. Angeli, totamq; me cooperientes nigro velo, ceperunt admirabili musicâ intonare, quod cani consuevit, dum ad sepulchrum feruntur mortui. Finito cantu, qui me vehementer attonitam reddidit ac admirandam, elevaverunt meum corpus unâ cum lectulo, in quo ægrotû decumbit, totidemq; viribus me demiserunt. Deinde me texerunt pretioso velo aureo & splendidissimo: atq; istud mysterium hæcenus non petipiam.

Adverti, quod me vellent ducere ad celestem Jerosolimam, multum autem fluctabar, dicendo: Nunc non est tempus gaudendi, sed tecum, mi Domine, parerem. Verum frustra id dicebam. Fui abducta postquam me ibi Dominus archissimè cœlestis univit, fruita sum in eo immenso Effluvio bonis. Vidi derepente Divinam Majestatem vehementer iratam, vultuq; incantem summam indignationem, adeo ut mihi ingentè incuteret metum, nequaquam auderem intueri. Mi Domine, apertum quæ est causa tantæ indignationis? Divina Majestas mihi dixit, se irasci peccato hominis, quod tantum intulerit damnum, sciendo genus humanum, pro cujus remedio necesse fuit, ut Deus fieret homo, & que pro ipsius redemptione subiret mortem. Nonne verò, mi Deus, respondi, ad id fecisset qualecunque istius Domini, vel Hominis, vel minimum opus? Oportet

abundè sufficisset, dixit Dominus: sed vos estis tales, ut, si fuissetis modicis redempti expensis, non æstimavissetis remediū, ideoque fuit conveniens, quod hac de causa, & ob alios meos altissimos fines, factum est.

Inde sum ducta ad hortum, ubi vidi Christum Dominum, delictum nostrum, orantem. Fuerunt mihi per speciale lumen manifestata angustia, & afflictiones, quas tunc tantas patiebatur, ut ipsi ob doloris vehementiam eripere potuissent vitam. Vidi illum sanguineo perfusum sudore, qui intra ejus vestimenta decurrebat usque ad terram. Vidi alloquentem suos discipulos dormientes. Quando autem venerunt ad ipsum comprehendendum, accessit ad me quidam Angelus, meque inde abduxit, ne viderem illud mysterium. Existimo, non futurum fuisse possibile videre crudelitatem, quā ibi Ejus Majestas fuit tractata, quin dolore extingveret. Reversa sum postea ad me, reperi que me in meo angulo. Deus sit benedictus. Amen.

Feriā sextā in Parasceve mihi Deus exhibuit spectandam solennem processionem, quæ peragebatur in ecclesiis Jerosolyma, meque singulari affecit admiratione. Vidi meos Dominos Angelos præ se ferentes maestitiam, tamen ejus non sint capaces. Erant induti veste nigrā, cujus stamen fuit aureum. Hunc in modum, cum omnibus reliquis Angelis, bini longissimo ordine processerunt. In medio gradiebantur quatuor Angeli è supernis, quorum unus erat S. Archangelus Michaël, alter S. Gabriel, alios duos non agnovi. Hi ferebant

quatuor nigra vexilla in suis manibus. In fine ibat Sanctissima Trinitas, & Christus Jesus Dominus noster, indutus suis conivertis vestibus, quas gestabat degens in hac vita mortali, vultu exhibens grandem afflictionem & angustiam. Ducta fuit hæc pompa per totam sanctam Civitatem, resonante gravi & ecclesiis musicā: erant nihilominus cantus tristes & lugubres, de Passione ac morte Domini. Sacra ista processio substitit in eodem loco, unde prodierat. Beatissima Trinitas se collocavit in suo sublimi throno, & Jesus Christus Dominus noster procubuit in genua, seq; prostravit coram Patre æterno, qui datā ipsi suā benedictione, dixit: Fili, non potest aliter fieri, quā ut humani generis causā moriaris, pro ejusdem redemptione. Itā convenit ad gloriam meam. Sanctissimus Filius obedivit promptissimā voluntate, mihi que ostendit singillatim omnia Passionis mysteria, eodem ordine, atque cum eodem meo dolore & sensu, ac præcedente Sabbatho. Post notabile temporis spatium ad me redi ex raptu.

Quando advenit Sabbathum sanctum, exoptabam sacram Communionem: dictum enim mihi fuerat, posse dici Missam. Deinde, quod id minis esset usitatum, existimavi fore convenientius, magisque Deo placitum, si mihi eo die Missa non celebraretur. Divina Majestas approbavit hoc meum consilium, atque addidit: Non perdes propterea, Soror, fructum Communionis. Deus sit benedictus.

Amen.

CAPUT XLV.

Mysteria Resurrectionis Christi, efficacia, & gloria Crucis ipsius.

Quemadmodū magnus Deus noster multis hanc Virginem exercebat doloribus, representando illi mysteria sue sacrosanctæ Passionis, ita eandem quoque solabatur, exhibendo ipsi spectanda gaudia gloriose

sue Resurrectionis. Exordior ab eo, quod de hoc mysterio vidit septimā Aprilis, anno sexcentesimo vigesimo quarto, & sic recenset.

In festo Paschatis manē fui à Domino ducta ad locum sepulchri, qui mihi maximus videbatur esse & capacissimus capus. Vidi totum illum S. Locum circumdatum

A a 2

à ma-

Vita Mar. de Escolar Paris II.